

Konfliktuskezelés a gyülekezetben*

A konfliktusok elkerülhetetlenek! Emberi életünk minden területére igaz ez, így természetesen a keresztyén gyülekezet élete sem mentes a konfliktusoktól. Konfliktusaink vannak, mert esendő emberek vagyunk, a legjobb igyekezetünk ellenére is tévedhetünk. Az együttélés, az érdekek, a célok különbözősége még akkor is termelne konfliktusokat, ha tökéletesek lennénk. Képzeljünk el egy házaspárt, ahol a feleség tisztaságot szerető és pedáns, a férj pedig szorgalmas. Mindkettő jó tulajdonság. A férj munkája közben eltörik a kerti csap, és egy olyan alkatrésze van szüksége, amelyről csak ő tudja, hogy melyik fiókban és melyik dobozban van. Sietnie kell, mert a víz ömlik és nincs ideje arra, hogy átöltözzön, piszkos (esetleg sáros) ruhában rohan a szobában lévő alkatrészeért. – És immár kész a konfliktus!

A konfliktusok elkerülhetetlenek azért is, mert egy démonikusan túlterhelt világban élünk, amelyben a „levegőbeli hatalmasságoknak” legfőbb törekvése a meghasonlások, és az ellenségeskedések keltése.

A konfliktusok elkerülhetetlenek azért is, mert Isten megengedi őket, hiszen a konfliktusok helyes kezelése mindig az Isten akaratát, a jót segíti győzelemre. Gondoljunk arra, hogy Jézus Krisztus messiási szolgálata során folyamatosan és egyre súlyosabb konfliktusba került saját népével, a zsidósággal, de ebből a konfliktusból – a mindenható Atya akarata szerint – az egész világ megváltása valósult meg.

A kérdés tehát nem úgy vetődik fel, hogy miként kerüljük el a konfliktusokat, hanem, hogyan kezeljük helyesen – az Isten akaratához igazodva – az elkerülhetetlen konfliktusokat. A jól kezelt konfliktus ugyanis – ha esetleg nagypénteken át vezet is az útja – de húsvétra, vagyis győzelemre vezet. A konfliktusok helyes kezeléséhez pedig „felülről való” bölcsességre van szükségünk. Erről a bölcsességről Jakab apostol azt írja: „A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató „ (Jak. 3:17) Az, hogy „először is tiszta” – értelmezésem szerint – azt jelenti, hogy mindennek előtt Istenhez igazodik, az Ő akaratát és vezetését minden másnál fontosabbnak tartja. Természetesen az Isten akaratához és vezetéséhez való határozott ragaszkodást békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalmas és nem részrehajló módon képviseli.

A rossz konfliktuskezelés okai a gyülekezetben

Vegyük sorra azokat az okokat és körülményeket, amelyek miatt egy gyülekezetben rosszul kezelik a felmerülő konfliktusokat, így azok rombolást és veszteségeket, károkat okoznak a gyülekezet életében. Gondoljunk arra, hogy milyen súlyos konfliktust okozott a jeruzsálemi gyülekezetben, amikor Anániás és a felesége hazudtak, és ennek nyomán mindketten hirtelen meghaltak, méghozzá az istentisztelet helyén. (ApCsel 5:1-11.) Az eredmény mégis az lett, hogy „A nép azonban magasztalta őket. Az Úrban hívők száma egyre növekedett, férfiak és nők tömegével” (ApCsel 5:13-14) Vagyis a konfliktus – amely sajnos veszteséggel is járt – végső soron mégis nagy győzelmet eredményezett. A magyarázat pedig az, hogy a Szentlélek uralma alatt élő gyülekezet és annak vezetői a szentségnek olyan légkörét valósították meg a jeruzsálemi gyülekezetben, amelyben a fájdalmas konfliktus is Isten még nagyobb győzelmét segítette elő. Lássuk hát milyen lelki állapotban van az a gyülekezet, amelyben nincs helyes konfliktuskezelés és emiatt a gyülekezet lelki kárt szenved.

---

* Elhangzott a magyarországi baptista lelkipásztorok konferenciáján 2003-ban, Kiskőrösön.

1 A gyülekezet nem a misszióparancs lendületében él.

Jézus a feltámadása után kijelentette: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. „Menjete el tehát, tegyete tanítványa minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek, és íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:18-20). Ha a gyülekezet ennek a misszióparancsnak a lendületében él, akkor abban a gyülekezetben vannak közeledők, barátok – mintegy a gyülekezet méhében – akiket már megszólított az Ige, de még nem születtek meg, vannak újszülöttek, lelki gyermekek, akik nemcsak örömet jelentenek, hanem feladatot, szolgálatot és odafigyelést igényelnek. Aztán vannak lelkileg már növekvő fiatalok, középkorúak, és lelkileg érettebbek, akik valamennyien el vannak foglalva azzal, hogy a közeledőket segítsék, az újszülötteket táplálják és gondozzák, egymást pedig a hitük és a tapasztalataik által erősítsék. – Az ilyen gyülekezetben is előfordulnak problémák, konfliktusok, de azok az élet körüli problémák. Az egészséges test pedig kivédi a fertőzést okozó bacilusok és vírusok támadását. Ahol nincs pozitív irányú munkája a gyülekezet tagjainak, ott jön elő az, amiről Pál apostol így ír: „Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázatok: el ne emésszétek egymást!” (Gal 5:15) – Egy jól gondozott kertben is kell kapálni, gyomlálni, permetezni, metszeni, öntözni, stb. A paragon heverő területen azonban az ilyen munkák már nem segítenek, ott mélyszántás kell, és azután vetés, hogy majd aratás is legyen.

A gyülekezet lelki állapotáért az egész gyülekezet felelős, különösen a gyülekezet vezetősége, leginkább pedig a lelkipásztor. Még csak helyettesként szolgáltam 1948 augusztusától Újpesten, mégis éreztem ezt a felelősséget. Az igehirdetés és az ifjúsági munka volt a rám szabott feladat, de ezeket nem lehet függetleníteni a gyülekezet általános állapotától. Az ifjúság körében egy kis ébredést adott az Úr. Tíz fiatal megtért és bemerítkezett 1949 júniusában. A megújulás másokat is megérintett, így a gyülekezet vénjét, a helyi vezetőjét is. Gyakran imádkoztunk együtt. Egy alkalommal elpanaszoltam neki keserű fájdalomat két válófélben lévő házaspár miatt, akiknél kudarcot vallott minden békítési igyekvésem. Akkor ő mondott nekem egy olyan mondatot, amely vezérelvémmé lett és végig kísérte a szolgálatom teljes idejét. Azt mondta nekem: „Ne turkáljon a szemétdombon, amikor ott van a virágos kert, amelyet ápolni, öntözni, növelni kell. Azzal tessék foglalkozni!” Azt jelenti ez, hogy az életet kell erősíteni, táplálni, öntözni. Természetesen kell inteni, békíteni, az elesetteket felkeresni, melléjük térdelni, segíteni, ha kell fenyíteni is, de a több szívet, a több törődést, a több időt az élet munkálásába és ápolásába kell adni. Ahogyan Jézus mondja: „Hadd temessék el a halottak a halottakat, te pedig menj el és hirdesd az Isten országát!” (Lk 9:60). – És ebben a szellemi, és gyakorlati hozzáállásban az a legnagyobb, hogy utána azt tapasztalhatjuk, hogy az élet rá n ő a h a l á l r a ! – Vagyis amint egy gyülekezetben kivirágzik a Szentlélek által való élet, eltakarodnak a halál erői, gyógyulnak a sebek és a meghasonlások, versengések helyett az élet építésére, és védelmére alakul ki az együttműködés a gyülekezet tagjai között.

2 A gyülekezetnek nincs konkrét missziós stratégiája

„Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul” – írja a bölcs prédikátor (Pld 29:18). Ha egy gyülekezetnek folyamatosan vannak missziós programjai, amelyekre készülni kell, amelyeket munkálni, elvégezni kell, ez pozitív irányban leköti a testvérek – fiatalok és idősek – idejét, gazdagítja az ismereteiket, és a tapasztalataikat, különösen pedig gyümölcsöt terem Isten dicsőségére, és a munkálkodók, meg az egész gyülekezet örömére. — A gyülekezetekben, ahol munkálkodtam, gyakran előfordult, hogy ugyanazon estén

párhuzamosan több fajta összejövetelen voltak együtt – természetesen más-más teremben. Máig sem tudom, hogy miért, de akadt olyan vezetőségi tag is, akinek nem tetszett ez a nagy forgalom. Még Újpesten történt, hogy egy ilyen vezető testvér ingerülten jegyezte meg: „olyan már ez, mint egy nagyüzem”. Találónak véltem a megjegyzést, és azt mondtam: Igaza van, de gondolja meg, hogy profit, haszon, illetve növekedés csak ott remélhető, ahol szorgos munka folyik. És itt a „haszon” többszörös. Nemcsak embereket mentünk meg az üdvösségre (ez a legfontosabb!), hanem ugyanakkor hasznosan töltik idejüket azok, akik itt bibliaórát tartanak, énekelni, vagy hangszeren tanulnak, vagy éppen imaközösségben vannak együtt. És mindeközben az Úr kedvében járva szolgálnak, és kincset gyűjtenek a Mennybe. Természetesen, ahol sokirányú munka folyik, ott problémák és ezzel együtt konfliktusok is adódnak. De ezek az **é l e t t e l** járó problémák és Isten bölcsességét ad a helyes megoldásukra.

Ami a konkrét missziós programokat illeti, ezeket mindig a helyi adottságok és lehetőségek határozzák meg. Nyilván egészen másként alakulnak ezek a városokban, mint a falvakban. Egy misszionáriusnak volt kedvelt kifejezése, hogy „a mi Istenünk ötlet dús Isten”. Vagyis Isten minden helyzetben ad látást, városban, vagy faluban, kis és nagyobb gyülekezetnek, és elég bölcs is ahhoz, hogy mindenütt a legmegfelelőbb missziós feladatot mutassa meg. Lelkipásztori szolgálatom folyamatos szent imaharca volt: elkérni Istentől a körülményeknek legjobban megfelelő módot arra, hogy elérjük az embereket. Megemlítek néhány olyan missziós programot, amelyek megvalósultak azokban a gyülekezetekben, amelyekben szolgáltam. Imaközösségek, házi közösségek, teaklub, zenei tanfolyamok, nyelvtanfolyam, sátoros, vagy szabadtéri, esetleg kultúrházi evangelizációk, csomagosztó evangelizációk, sportnapok, ruhaakciók, kirándulások különböző csoportok részére, szülinapi - bulik gyermekek részére, kézműves napok gyermekek és fiatalok részére, stb., stb. Fontos, hogy mindegyik szolgálatnál lelkes és felelős szervezőre, illetve vezetőre van szükség. Nyilván munkálnunk kell – szószékről, személyes beszélgetésekben, leginkább buzgó imában – hogy legyenek erre odaszánt személyek. Őket képezni, felkészíteni is szükséges. Sok és szép munka ez, de megéri, hiszen így Isten országa épül.

3 Nem Jézus Krisztus személyéhez kötődik a gyülekezet.

Joggal kérdezhetjük, hogy ki máshoz kötődhet egy újszövetségi keresztyén gyülekezet, mint Jézus Krisztushoz? A Jelenések könyvének második és harmadik fejezetében bemutatott kisázsiai gyülekezetek azonban rámutatnak arra, hogy Jézus jelenlétét és uralmát többféle elhajlás is megzavarhatja. Pl. az efézusi gyülekezet egész sor dicséretet kap a jó működéséért. Munkálkodnak, és nem fáradnak bele, a hamis tanításokat nem tűrik el, a gyülekezetben jó rendet, és fegyelmet tartanak. Az „első szeretet” forrása, Jézus Krisztus mégis kiszorult a gyülekezetből. És ez az „egyetlen” hiány olyan súlyos, hogy Jézus ezt üzeni nekik: „Emlékezzél tehát vissza honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom a gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz.”(Jel 2:5)

Nagy kísértése a gyülekezeteinknek, hogy az istentiszteleteink, az imaóráink, és más hitéleti tevékenységünk és szolgálataink megszokott és begyakorolt cselekedetté válnak. Minden jó rendben, sőt felemelő és művészi szinten folyik, csak a Szentlélek ereje, melege, életet teremtő hatalma, vagyis maga Jézus Krisztus, az Ő szeretetének áradása hiányzik. Ez a légkör rátelepszik a gyülekezetre, sokasodnak a problémák, az „ügyek”, az ügyeket pedig intézni kell! Az ügyintézés során a Lélek és a szeretet irányítása helyett nagyobb hangsúlyt kapnak

a Bibliából kiolvasott, meg a Szervezeti Szabályzatban megfogalmazott rendszabályok, nagy tekintélye lesz a felvett jegyzőkönyveknek. – Ezzel a komolyan vallásos, a hagyományokhoz, a törvény előírásaihoz ragaszkodó környezettel ütközött Jézus a korabeli zsidóság részéről, míg végül is a törvény nevében keresztre feszítették Őt.

A törvényeskedésről, a – bár komoly – de Krisztus nélküli vallásosságról van szó, amely a második, a harmadik, (vagy a többedik) nemzedéket különösen akkor fenyegeti, ha a gyülekezetben nincsenek f o l y a m a t o s a n a világból megtérők is. A kívülről való megtérések munkálása nemcsak azért nagyon fontos, mert csak így tölthetjük be a misszióparancsot, hanem azért is, mert az ilyen megtérések – ha valóságosak – az első szeretet tüzét hozzák, és gerjesztik újjá a gyülekezetben.

A törvényeskedés légkörében élő gyülekezet idegenkedik minden újtól. Ha mégis „új bor” jelenne meg a gyülekezetben a „régii tömlőbe” akarják kényszeríteni, aminek természetesen – amint Jézus mondta – kettős következménye lesz: a tömlő szétszakad, az új bor pedig elfolyik. A törvényeskedés légköre nemcsak a stílusában új énekeket, vagy a Krisztusban nyert örömök spontán kifejezését tiltja meg a gyülekezetben, hanem azt is, hogy pl. körbe rakják a székeket (kimozdítva őket a szabályos rendből), vagy hogy a „hagyományos” imaóra helyett kis csoportok eleven igei és imaközösségében keressék, és találják meg az elmélyülés, az egymással való szorosabb közösség, és a megújulás útját.

4 A gyülekezetben demokrácia, és nem teokrácia van

A demokrácia népuralmat, vagyis emberuralmat jelent, ahol az igazság és a jog a többség nevében intézi a dolgokat. A demokrácia alapeleme az, hogy az emberek között véleménykülönbségek, ellentétek, pártok, és ennek megfelelően az ellentétek ütközése és harca folyik. A szavazások döntenek el, hogy melyik vélemény, érdekcsoport, párt mellé álltak többen, a kisebbség pedig köteles alávetni magát a többség akaratának. Természetesen azért harcol tovább, hogy ő kerüljön többségbe, és lesöpörje a korábbi többség véleményét.

Az Isten országában azonban nem demokrácia, hanem teokrácia, vagyis Isten uralma valósul meg. Az Isten változhatatlan igazsága pedig egy Személy, Jézus Krisztus. Abban a gyülekezetben valósul meg Isten országa, amelyikben Jézus Krisztus az Úr, a Test feje és a test minden tagja neki engedelmessékedik.

Jézus Krisztus úgy „intézi” az ügyeinket, és úgy szolgáltat igazságot, hogy „bűnné lett értünk”, vállalta bűneinket, elveszett életünket, és vérével megtisztított, hiszen azért jelent meg, hogy „a bűneinket elvegye”. Jézus elesésében megkeresett, és felemelt (– megkeres és felemel –). Amikor látta Zákeus őszintén kereső szívét, otthagya a tömeget – vállalva azt is, hogy emiatt a bűnösök barátjának mondják – és bement a megvetett vámszedő házába, hogy üdvösséget adjon számára. Amikor a tetten ért asszonyt a törvény nevében jogosan meg akarják kövezni, úgy intézte el ezt a konfliktust, hogy a farizeusok megszegyenülve távoztak, Ő pedig felemelte, és bűnbocsánatot hirdetett ennek az asszonynak. Jézus Krisztus tegnap, ma és örökké ugyanaz, ahol Ő Úrként jelen van, ott ma is hasonló szellemben és lelkületben intézi az ügyeket, munkálja Isten szeretetének és az Evangéliumnak a győzelmét. Jézus a bűnös iránt irgalmas és türelmes (Három évig hordozta a tanítványok közt Júdást, pedig tudta, hogy mi lakik benne.) A bűnnel, és a bűnében megkeményedett emberrel szemben viszont határozott, és nem vállal velük közösséget. Keményen elítélte az írástudókat és a farizeusokat (Mt 23:1-39) és – amikor Júdás lepaktált az ellenséggel – eltávolítja a tanítványok közül. (Jn 13:27)

Óriási felelősség Jézust képviselni a gyülekezetben, csak Isten elhívása alapján, a Szentlélek kenetével lehetséges! Megalázó, porba sújtó és egyben felemelő felelősség ez! Természetesen elsősorban a gyülekezet lelkipásztora kell, hogy viselje ezt a felelősséget! Ő a gyülekezet

angyala, amint a kisázsiai gyülekezetekhez írt levelekben erről olvasunk. Hitben, buzgó tusakodások, vergődések, kétségeskedések és győzelmek, a Szentlélek vezetése, és hatalma alatt Isten eszközeként képviseli az Urat. Nem diktátorként, és nem egyedül, hanem imatársaival, a gyülekezet felkent és elhívott vezetőivel! Ezt a tekintélyt nem lehet kikövetelni, vagy szolgálati szerződéssel kikötni, vagy előírni. Ezt a tekintélyt Isten adja azoknak, akiket elhívott, felkent, és akik hozzá hűségesek.

* * *

Továbbiakban a gyülekezetben előforduló konfliktusokat két csoportra osztjuk a konfliktus tényleges indítékai szerint. Az egyik a hitbéli, látásbéli gyökerekből keletkező, a másik a személyi jellegű konfliktusok csoportja. Gyakran a kettő keveredik, illetve az egyikből keletkezik és növekszik a másik. Mégis nagyon lényeges, hogy egy konfliktusnak melyek a tényleges indítékai.

Hitbéli, látásbéli konfliktusok kezelése

A keresztyénség történelmét végigkísérték a hitbéli, látásbéli, a teológiai jellegű konfliktusok. Embervoltunk korlátainak, és a sokféleségünknek a természetes következménye ez. Sőt szükségszerűek is ezek a konfliktusok, mert a tisztánlátásnak és a megújulásnak a forrásai. Amint Pál írja: „Míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”. (Ef 4:13)

Jézus konfliktusa az írástudókkal és a főpapokkal

Jézus a valóságot jelentette ki önmagáról és a küldetéséről. Arról beszélt, hogy Ő a Mennyből szállt alá, az Ő teste kenyér, a vére ital és „ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké”. Azt is kijelentette magáról, hogy Ő a feltámadás és az élet, és aki hisz Őbenne, az nem hal meg soha. Kijelentéseinek hosszú sora miatt éles konfliktusba került korának hittudósaival és a mindenható Istent – a törvény előírása szerint – szolgáló papokkal. Mégsem hátrált meg, hanem végigvitte az Atyától vett messiási szolgálatát az egész világ megváltására. Akkor vált legélesebbé ez a konfliktus, amikor nagycsütörtök éjszakáján Kajafás főpap – a meddőnek mutatkozó vallatás során – eléje ugrott és így szólt hozzá: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak? Az élő Istenre kényszerítelek, mond meg nekünk, vajon te vagy e a Krisztus, az Isten Fia ?” Ezt a kérdést nem hagyhatta válasz nélkül, ezért így felelt: „Te mondtad, sőt azt mondom néktek: mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőin” (Mt 26:62-64) Jézust ez a konfliktus a keresztre vitte, de – mivel az Atya akaratából, és irántunk való szeretetből tette – húsvét, az élet győzelme lett belőle.

A keresztyén ember életében is előfordulhatnak olyan események, amikor Istenhez, Jézus Krisztushoz és a Lélek vezetéséhez ragaszkodva kerül éles konfliktusba a környezetével. Ezek a konfliktusok – igaz hűség esetén – Isten dicsőségét szolgálják és – esetleg nagypéntekeken át – húsvétra jutnak, és az Evangélium győzelmét segítik elő. (Gondoljunk a mártírokra, a reformátorokra, a próbatételekben is hűséges szolgálattelvőkre)

Pál konfliktusa a zsidókkal, majd a zsidó keresztyénekkal

Pál jól ismerte a zsidók éles szembeállítását Jézus Krisztussal, és a Krisztus követőivel, hiszen ő maga is közülük való volt. Mégis mindig a zsidók között kezdte az Evangélium hirdetését. Tette ezt azért, mert szerette őket és felelősséget érzett irántuk. Tette ezt annak ellenére, hogy az egész apostoli szolgálata idején a zsidók gyűlölete, és támadásai miatt szenvedett a legtöbbet. Mégis tudatosan vállalta ezt a konfliktust azért, hogy megmentsen közülük

egyeseket. Ezirányú szolgálata nem volt eredménytelen, mindenütt tértek meg zsidók és kiszakadva a zsinagógából ők alkották a megalakuló új keresztyén gyülekezetek alapját. — Vannak, előfordulnak olyan helyzetek, amikor a Lélek kényszerítésére vállalni kell konfliktusokat, ha az emberek megmentését, az Evangélium győzelmét szolgálják.

Kényesebb helyzetbe került Pál akkor, amikor a Krisztust elfogadó zsidókkal – köztük a főapostolokkal – került konfliktusba. Pál – a Gal 1:11-12 szerint – külön Istentől vett kinyilatkoztatásban kapta a kegyelem evangéliumát. Eszerint Krisztusban nincs görög és nincs zsidó, aki Krisztusban új teremtté lett, annak nem kell körülmetélnie (sem a gyermekét körülmetéltetnie), nem kell a mózesi törvényt betartania. Mint ismeretes nagy háborgást keltett ez a tanítás a Krisztust hívó zsidók között. A Cselekedetek könyvének 15. fejezete tárja elénk, hogy ebben a konfliktusban hívták össze azt a gyűlést, amelyen a Szentlélek és a szeretet ereje győzedelmeskedett és a két irányzat – a zsidókeresztyén és a pogánykeresztyén irányzat – megbékélésre jutott. Egyúttal azonban – bár békességesen – de a két irányzat elvált egymástól: a zsidókeresztyének maradtak a mózesi törvény betartása mellett, de tudomásul vették, hogy a pogányságból megtért keresztyéneknek nem kell zsidóvá lenniük.

Ez a konfliktuskezelés is nagyon tanulságos. Lehetnek olyan látásbeli különbségek, vagy a hitélet gyakorlatában jelentkező különbségek, amelyek nem üdvösség-kérdései, mégis mindegyik fél ragaszkodik hozzá. Ilyen esetben a Szentlélek arra tanít, a szeretet is arra készlet, hogy fogadjuk be és hordozzuk el egymást, és éljünk egymás iránti megértésben, szeretetben és jó békességben. Még annak az árán is, ha a hitéleti gyakorlatban mutatkozó különbségek azt eredményeznék, hogy külön gyülekezetben tesszük ezt. Pannonhalmi Béla, volt újpesti lelkipásztor mondta el nekem, hogy a huszadik század harmincas éveiben élesedő feszültség támadt a gyülekezet két vénjének látásbeli különbözősége miatt. Ekkor ő azt javasolta, (amint ő fogalmazott) „akik a vasúton túl laknak hozzanak létre egy új gyülekezetet”. Így keletkezett a rákospalotai gyülekezet. – Az elmúlt években Debrecenben megszületett az Új reménység nevű gyülekezet. Istent magasztalom és hálát adok azért, hogy bölcsességet adott az illetékeseknek erre. Békességesen kirendelték az új gyülekezet szolgálattevőit, és áldáskívánással bocsátották el őket.

Pál konfliktuskezelése Korintusban

A korintusi gyülekezetben egész sor konfliktus volt. Fájdalmas állapot volt ez, mégis hálásak lehetünk érte, mert azt is tanulmányozhatjuk, hogy miként kezelte ezeket a problémákat Pál apostol, a gyülekezet alapítója, aki minden nyomorúságuk ellenére nagyon szerette ezt a gyülekezetet és nagy gonddal, szeretettel és a Szentlélek hatalmával gondozta őket. Néhányat megemlítek Korintusban előforduló konfliktusok közül.

Korintusban kétségbe vonják Pál apostolságát. Pál meglepő harciassággal védi meg apostolságát, bár ezt erőtlenségének és méltatlanságának a hangsúlyozásával teszi. Apostolságát nem önmagáért védi, hanem az általa képviselt evangélium tekintélyének a védelmében teszi. „Semmivel nem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is. Apostolságom ismertetőjegyei a teljes állhatatosságban, a jelekben, csodákban és isteni erőkben nyilvánultak meg köztetek” – írja. (2Kor 12:11-12) Érvei a következők: Jézus hívta el, Krisztusért vállalt szenvedéseket, Isten különleges kijelentéseket adott általa, belső kényszerítésből „ingyen” hirdette nekik az Evangéliumot.

Gyülekezeteinkben is előfordul, hogy kétségbe vonják a lelkipásztor elhivatottságát. Pál példája arra tanít, hogy ezen nem megsértődni kell, sem megfutamodni emiatt. Ha őszinte önvizsgálat nyomán a Páléhoz hasonló érvek igazolnak, meg kell védenünk az általunk képviselt Evangélium és a szolgálat tekintélyét.

Karizmatikus konfliktus Korintusban. Nyilvánvaló, hogy a korintusi gyülekezetben gátlástalanság, és zűrzavar alakult ki a lelki ajándékok használata terén. Különösen az 1Kor

14. fejezete tárja ezt fel. A nyelveken szólás, és a prófétálás ajándékának a helyes használata körül volt a probléma. – Pál világos határozottsággal rendeli a Szentlélek fegyelme alá a karizmák használatát. Először is kiemeli a prófétálás ajándékának a fontosságát: „Törekedjete a szeretetre, buzgón kérjéte a lelki ajándékokat l e g i n k á b b azt, hogy prófétáljatok” – írja. (1Kor 14:1) Együttal megmagyarázza azt is, **mit kell értenünk az újszövetségi prófétálás alatt.**

Már Jézus is szólt arról, hogy Bemericítő Jánossal az ószövetségi prófétálás lezárult. „Mert minden próféta és a törvény János idejéig prófétált” – mondta Jézus (Mt 11:13) Lukács feljegyzése szerint ezt mondta: „A törvényt és a prófétákat Jánosig hirdették, azóta az Isten országának örömhírét hirdetik” (Lk 16:16). A prófétálás lényegét Pál apostol így határozza meg: „Aki pedig prófétál, emberekhez szól, és ezzel épít, bátorít, vigasztal.” (1 Kor 14:3) A prófétálás gyülekezeti használatát és annak hatását pedig így határozza meg az apostol: „Ha valamennyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, és így szívének titkai nyilvánvalókká lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van”. A prófétálás szolgálatának gyülekezeti rendjére vonatkozóan pedig ezt olvassuk „A próféták pedig ketten, vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg. De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és bátorítást kapjon” – (1Kor 14:24-25, 29-31) Ezekből az igei szövegekből világos, hogy az újszövetségi prófétálás tulajdonképpen Isten Igéjének, az Evangéliumnak a hirdetése a Szentlélek kenetével és hatalmával. Ahol így szól az Ige, ott a hallgatót Isten szólítja meg, a bűnét leleplezi, és a szabadítás kegyelmében részesíti. Az is nyilvánvaló, hogy az apostol idejében egy – egy gyülekezetben többen is kapták ezt az ajándékot, és ők egymás után egyenként szóltak. Pál azt is meghatározza, hogy egy istentiszteleti alkalommal ketten vagy hárman szóljanak. A tanítás tisztaságának a megőrzése miatt pedig „ítélik meg”, vagyis kísérik figyelemmel – és ha szükség van rá – beszéljék meg az elhangzó tanításokat.

Természetesen Pál életében is előfordult, hogy az ő szolgálatára vonatkozó és az Isten országát jelentősen érintő problémás körülmények között személyes kijelentést is kapott. Pl. hogy menjen Macedóniába, maradjon Korintusban, (ApCsel 16:9, 18:9-10), vagy amikor nehéz próbatételek között bátorításra volt szüksége (ApCsel 23:11, 27:23-26). De ezek a kijelentések nem azt szolgálták, hogy ezekről prédikáljon, hanem hogy vezettetést és bátorítást kapjon. **Pál apostol Korintusban úgy kezelte a prófétálással kapcsolatos konfliktust, hogy a Szentlélek fegyelme alá helyezte ennek a karizmának a gyülekezetben való használatát.** Úgy gondolom, hogy a mi felelősségünk és feladatunk is ugyanaz.

Még nagyobb és mélyebb konfliktus volt a korintusi gyülekezetben **a nyelveken szólás ajándékával** kapcsolatosan. Az 1Kor 14 fejezete leginkább ennek az ajándéknak a helyes gyakorlását tárja a Korintusiak elé és természetesen élénk is. Az apostol főbb megállapításai a következők

- A Szentléleknek van ilyen ajándéka. Jellemzője, hogy „nem érti meg őt senki, mert a Lélek által szól titkokat” (2)
- A nyelveken szólás mindig Istenhez szóló imádság, amely által az ajándékozott „nem emberekhez szól, hanem Istenhez” és az imádkozó „önmagát építi” általa.(2-4). Szemben a prófétálás ajándékával, ami a „gyülekezetet építi” (4)
- A gyülekezetben való használatát illetően Pál apostol így értékeli: „a gyülekezetben inkább akarok őt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken” (19). Tehát őt a tízezerhez, az apostol szerinti értékelési arány.
- A gyülekezetben való megszólalás rendje így szól: „ha nyelveken szól is valaki, ketten, vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig e g y m á s u t á n , egy valaki pedig

magyarázza meg. (27) Semmiképpen sem elfogadható tehát, hogy egyszerre többen is nyelveken szóljanak. Erre vonatkozóan ezt írja az apostol: „Ha összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok, vagy a hitetlenek, nem azt fogják e mondani, hogy őrzöngtök” (23)

- Egyenként is csak akkor szólaljon meg bárki is nyelveken, ha van magyarázó – írja Pál. „Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagának szóljon és az Istenhez” (28)

Sok évtizedes tapasztalatom alapján úgy látom, hogy ahol a nyelveken szólás használatának ezt a biblikus rendjét komolyan veszik, ott ez az ajándék a titkos kamra területére terelődik, ahol Isten így erősíti meg azokat, akiknek – az Ő jó tetszése szerint – ezt az ajándékot adta. Talán Pál apostolnak is éppen ez volt a szándéka.

Ugyanakkor azt is mondja az apostol, hogy „a nyelveken szólást se tiltsátok” (39) Tanúskodom arról, hogy ismertem a múltban, ismerem ma is olyan átadott életű, gyümölcsözően szolgáló és a Szentlélek örömeiben élő testvéreket, akikről a saját gyülekezetük sem tudja, hogy ilyen ajándék által építi őket az Úr. Előfordult olyan is, hogy a saját gyülekezetemben valaki megszólalt nyelveken. Mivel nem volt magyarázó arra kértem (négy szemközti beszélgetésben – az Ige alapján), hogy hallgasson a gyülekezetben. Akkor nehéz szívvel fogadta szavaimat. Aztán néhány nap múlva elmondta, hogy Isten és az Ige meggyőzte őt. Sok éven át nagyon hasznos szolgálattelvő és jó imatárs lett ez a testvér.

A gyülekezet szentségének és tisztaságának a tekintélye is válságba került Korintusban. Egyház e az egyház egyházfegyelem nélkül? – tette fel a kérdést Tertullianus egyházatya a negyedik században. Az ő válasza az volt, hogy csak addig tekinthető Krisztus testének egy egyház (gyülekezet), amíg a szentség fegyelmében él. Nem lehet vonzó és igazán meleg otthon egy gyülekezet, ha az nem az újjászületett emberek szentségben, és szeretetben való közössége. Csak akkor és addig képvisel szellemi erőt és tekintélyt egy gyülekezet, amíg féltő szeretettel, de határozottan megőrzi ezt a tekintélyét.

Korintusban két területen került veszélybe a szentség tekintélye. Eltűrték nyilvánvaló paráznaságot a gyülekezetben, és pereskedésig menő békétlenség volt a gyülekezet tagjai között. Pál mindkét területen elmarasztalja a gyülekezetet, és határozott intézkedést javasol. (1Kor 5:1-13 és 1Kor 6:1-7)

Népegyházakban lehetetlen megvalósítani a szentek szeretetközösségét. A közösségi egyházak gyülekezeteinek éppen abban van (kell, hogy legyen!) a küldetése és identitása, hogy csak megtért és újjászületett emberek épülnek be a gyülekezetekbe, akik között meg lehet (és meg kell) valósítani és tartani a szeretet, és a Szentlélek ereje által, a szentség és a tisztaság tekintélyét. Nagyon fontos azonban, hogy ez a fegyelem a kegyelem légkörében valósuljon meg, ahol nem ítélkezünk és büntetünk, hanem mentünk, védünk, és senkiről se mondunk le, még akkor sem, ha valamilyen intézkedésre kényszerül a gyülekezet.

Az asszonyok öltözködése, hajviselete, és közszereplése is konfliktust okozott Korintusban. Erről olvasunk az 1Kor 11:3-16-ban, és 1Tim 2:9-12-ben. Ez a probléma sajnos ma is szünni nem akaró konfliktusokat okoz egyes gyülekezetekben. Próbáljuk megérteni ezen a területen is Pál apostol konfliktus kezelését és annak mai üzenetét:

- Pál apostol nem az üdvösséget érintő kérdésként, hanem mint a gyülekezet jó rendjét és a környező társadalomhoz való helyes viszonyulást kezeli ezt a kérdést. Lehetetlen, hogy az a Pál, aki összes írásaiban teljes egyértelműséggel azt képviseli, hogy az üdvösség egyedül ingyen kegyelemből, a Jézus Krisztusban való hit által adatik, arra gondolna, hogy az üdvösség megnyeréséhez az asszonyok számára még az is kell, hogy kössék be a fejüket, ne vágják rövidre a hajukat, és hallgassanak a gyülekezetben.

- Pál apostol ebben a kérdésben a kor kultúrájához, erkölcsi szemléletéhez igazodó álláspontot képvisel. A k k o r szégyen volt az asszonyoknak rövidre vágni a hajukat (1Kor 11:6), illetlen volt fedetlen fővel imádkozni – illetve nyilvános helyen megjelenni – (13), szégyen volt – az akkori közízlés szerint – a férfiaknak megnöveszteni a hajukat (14). A társadalom közízlésének a megsértése pedig valóban nem illik a hívőkhöz. Ma (2003-ban) a körülöttünk élő emberek nem tartják sem szégyennek, sem illetlennek, ha az asszonyok rövidre vágatják a hajukat, ha fedetlen fővel jelennek meg a nyilvánosság előtt, vagy ha a férfiak hosszúra növesztik a hajukat, a nők közszereplése sem okoz megbotránkozást.
- Ezen igeszakasz üzenete számunkra ma az, hogy a külső megjelenésünkben figyelembe kell vennünk a körülöttünk élő társadalom közízlését, és ahhoz mérten „az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen é k e s í t s é k magukat, ne hajfonatokkal, vagy drága ruhával, hanem azzal, ami az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik jócselekedetekkel” (1Tim 2:8-10)
- A Korintusi levélben Pál lehetségesnek tarja az asszonyok prófétai szolgálatát (befedett fővel) (11:5). Az 1Tim 2:12-ben viszont azt írja: „A tanítást az asszonynak nem engedem meg, sem azt, hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendben”. Nyilvánvaló, hogy itt sem üdvösséget érintő kérdéstről van szó, hanem a kor gondolkodásához igazodó Szentlélek szerinti jó rendre inti Pál a testvéreket.
- Az egész Szentírás szövegének a helyes értelmezéséhez tudnunk kell azt, hogy a Biblia írói nem médiumként – az értelmük kikapcsolásával – vették és írták le Isten kijelentéseit, hanem az akkor (2000 évvel ezelőtt) felmerülő gyakorlati problémákkal kapcsolatosan vették és írták meg – a Szentlélek ihletése alatt – Isten üzenetét. Így Pál apostol is – a Lélek ihletése alatt – utasítja a Korintusiakat és Timóteust, hogy milyen legyen az asszonyok öltözködése, hajviselete és közszereplése, hogy ne okozzanak botránkozást, hanem inkább tegyék kívánatosá Jézus követését minden ember számára. Ma akkor – és csak akkor – értelmezzük helyesen ezeket az Igéket, ha megengedjük, sőt kérjük, hogy ugyanaz a Szentlélek a **mai körülmények között, a mai közízléshez és a jelenkori társadalmi megítéléshez viszonyítva** alkalmazza ugyanazokat a páli tanácsokat.

Végül még e témakörben két igevers: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13:35) A szeretet „mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik...” (1Kor 13:7-8). Vagyis szeretet által tisztelnünk kell azokat, akik a 2000 év előtti közízléshez alkalmazkodva fátyolt, vagy kendőt tesznek a fejükre. Ugyanígy szeretetben tisztelnünk kell azokat is, akik a mai kor gondolkodásához viszonyítva tisztességesen és mértékletesen ékesítik magukat, és nem kötik be a fejüket. Csak ne ítélgessük egymást, se ne tartsuk különbnek magunkat a másikkal. „Boldog, aki nem kárhoztatja magát abban, amit helyesel” (Róm 14:22)

Napjaink konfliktusa: közösséggyakorlás és örömkifejezés a gyülekezetben.

Hogyan valósulhat meg olyan szoros testvéri közösség a gyülekezetben, amelyet Pál apostol így jellemez: „ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag vele együtt örül valamennyi” (1 Kor 12:26). Minden ember vágyik ilyen meghitt és őszinte közösségre. Sokakat ez a vágy indít el a jó közösségben élő hívők felé, és csak később ismerik fel, hogy ez a testvéri közösség csak Krisztusban valósul meg. A gyülekezeten belül pedig **csak kis csoportos közösségekben válik valósággá** ez az igény. Ezt gyakorolta Jézus a 12 tanítvánnyal és azon belül még szorosabb körben Péterrel, Andrással és Jánossal. Ezt gyakorolták az első keresztyének is, amikor nemcsak a templomban jöttek össze, hanem házaknál, kis közösségekben. (ApCsel 2:46, 5:42)

Egyeseknek botránykó a kics csoportos közösség, különösen, ha a megszokott és hagyományos imaóra idejében lehet megvalósítani. Sokan megszokták a passzív jelenlétet az istentiszteleteken, meg az imaórákon és bezárt lelkülettel, meghidegült közömbösséggel félnek megnyitni magukat a másik testvér előtt, sőt gyakran Isten előtt is. Bizony, ez a kiüresedett vallásosság biztos út a halál felé

Nyilván a csoportos kis közösségek kialakításához kell Istentől vett látás, időt is igénylő felkészülés és odaszánás, de ezek nélkül nincs élet és növekedés! Erre vonatkozóan is szól az apostol kérése: „Ha feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbán ül. Az odafelvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.” (Kol 3:1-2)

A másik nagy kérdés, hogy **miként fejezzük ki a Krisztusban, és az Ő szabadításában nyert örömröket a gyülekezetben?** Pál apostol azt írja: „Az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség, és Szentlélek által való öröm” (Róm 14:17) Azt is mondja: „Örüljétek az Úrban mindenkor, ismét mondom örüljétek!” (Fil 4:4) De hogyan lehet kifejezni az örömröket a gyülekezet istentiszteletein? – Vagy ott tilos örülni? Csak hosszú arccal, komolyan és komoran ülve vagyunk megszentelt életű hívő emberek? – Egy felszabadult légkörű, és szeretetben élő családban természetes megnyilvánulásai vannak az öröm kifejezésének. Mi pedig azt valljuk magunkról, hogy gyülekezeteinket a meleg családi légkör jellemzi. Vagy ha vannak (és sajnos vannak) örömtelen, keserű kedvű emberek és ridegen hideg és örömtelen családok, ezt kötelező megvalósítani a gyülekezetben is? Az örömtelen, komorságot árasztó gyülekezet nem vonzó, a termékeny és gyümölcsöt termő gyülekezetekben a szeretet és az öröm árad és sugárzik a testvérekből.

Jakab apostol azt tanácsolja: „Öröme van e valakinek? Énekeljen dicséretet!” (Jak.5:13) A Szentlélekkel teljes életet így jellemzi az Ige: „Mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket, énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak!” (Ef 5 :19) Talán három zenei stílusra gondolt Pál, amikor ezt írja: zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket? Valószínű!

Különbözőek vagyunk a vérmérsékletben, az ízlésben, gyakran a kulturális igényeinkben, abban is be kell fogadnunk egymást, ahogyan a testvérem örül. Ugyanakkor a szeretet arra is kötelez, hogy legyünk figyelemmel egymásra, ne botránkoztassuk egymást. De azt se igényeld – konok és önző módon – hogy mindenki hozzád igazodjon! Ahol a Szentlélek uralkodik, ott Ő Krisztust állítja a középre, és a Lélek szabadságában egyé tesz abban, hogy valamennyien Krisztushoz igazodjunk, és Benne örvendezzünk! És sohase feledjük a célt: kívánatosá tenni Krisztust, akit a Menny hódoló angyalseregei dicsőítenek.

A legtöbb gyülekezetben van egy réteg, akik a felülről való élet áradását szeretnék, és buzgón keresik az útját, ahogyan az élő vizek forrása felfakadhatna, hogy megtérések, és öröm legyen a gyülekezetben. – Aztán **van egy másik réteg,** akik szintén komolyan hívő emberek, őszintén szeretik az Urat és a gyülekezetet, de ők idegenkednek minden újtól, ragaszkodnak régi szokásokhoz, a megszokott régi énekekhez, és énekstílushoz, a szerény és tisztességes öltözködéshez, és a templomhoz illő megjelenéshez. – A Menedék fiúotthonában tért meg egy fiú, aki elmondta, hogy egy vidéki kisvárosban – Istent és szabadulást kereső szívvel – bement az ottani baptista gyülekezetbe. Hosszú hajjal, cifra ingben, bőrmellényben jelent meg. Egy az utcájukban lakó komoly testvérnő – (ismertem ezt a nőtestvért) megfogta a haját és azt mondta neki: „Ide ilyen hajjal, meg ilyen ingben nem jöhetsz!” – Nyilván oda nem is ment többé. Isten viszont úgy szennyesen, és rongyosan ölelte, sőt csókolta a tékozló fiút, ahogyan jött, nem küldte vissza mosakodni és átöltözni.

Sok gyülekezetben komoly konfliktust okozott már, hogy **a gyülekezet két rétege szembe kerül egymással.** Mindkét réteg jót akar, de látásban, gondolkodásban, missziós módszerekben, a stílusban és az ízlésben nem férnek össze. Sajnos több gyülekezet komoly

veszteségeket is szenvedett emiatt. **Mit tegyen a lelkipásztor**, a gyülekezetnek ebben a konfliktusában? Elsősorban a lelkipásztor felelőssége, hogy a gyülekezet egységben éljen, élő és növekvő legyen! Az öt gyülekezetben nyert tapasztalatom alapján a következőt látom:

- Ne akarjon híd lenni a két réteg, illetve két irányzat között. Ha a híd szerepét vállalja egyik réteg sem érzi magáénak, el fogják taposni, és könnyen beleroppan.
- Hitük és hűségük szerint szeresse mindkét irányhoz tartozó testvéreket, őszinte szívből, krisztusi szeretettel.
- Álljon határozottan és egyértelműen az élet mellé! Nem emberek mellé, hanem az élet mellé! (Nyilván, hogy ez általában az élni akaró réteget is jelenti) Így őt, és az irányítását ez a réteg elfogadja. Így módja van – ha kell – mérsékelni, a Lélek vezetése szerint a megelevenítő misszió felé terelni a munkát minden területen.
- Higgyen abban teljes bizonyossággal, hogy Isten akarja az életet, az őszinte, buzgó és józan odaszánást meg fogja áldani. Minden gyülekezetben azt tapasztaltam, hogy Isten kiárasztotta – méltatlanul és kegyelemből – az életet! A legnagyobb öröm pedig az, hogy **az élet ránó a halálra!** A gyülekezet konzervatív rétege is örül a megtéréseknek. Hiszen hívő emberek ők! Az eredmény pedig az, hogy nemcsak növekszik a gyülekezet, hanem szeretetben is eggyé válik. Ha mégis akadnak, akik - bármilyen ok miatt – nem tudják vállalni az új bort, és az új tömlőt, őszinte szeretettel szeretni kell őket. Hiszen csak azt teszük, amit Jézus mondott: „Aki pedig óbort ivott, az nem akar újat, mert ezt mondja: az Óbor a jó” (Lk 5:39) Munkálnunk kell, amit Pál apostol kér: „Fogadjátok be egymást, ahogyan a Krisztus is befogadott minket.” (Róm 15:7).

Személyi jellegű konfliktusok kezelése

A személyi jellegű konfliktusok fájdalmasabbak és élesebb helyzeteket teremtenek. Ezeknek a helyes kezeléséhez még több szeretet, bölcsesség és alázat kell.

A Biblia is tele van személyi jellegű konfliktusokkal Ilyen volt Mózes konfliktusa bátyával, Áronnal, és nővérével Miriámmal, amikor azt mondták Mózesnek: „Vajon csak Mózes által beszélt az Úr? Nem beszélt e miáltalunk is?” Ezt a konfliktust maga Isten vette kezelésbe. Védelmébe vette Mózeset, „haragra gerjedt ellenük” és „Miriám egyszerre poklos lett” Mózesnek kellett könyörögnie, hogy meggyógyuljon. (3Móz 12:1-13) Valljuk meg, hogy mi is szívesen vennénk olykor ilyen hirtelen és nyilvánvaló isteni védelmet. – Ha nem is ilyen hirtelen és ennyire látványosan, de Isten ma is megvédi az Ő embereit. Megvédte Istvánt is, az első vértanút. Bár halálra kövezték, de „a nagytanácsban ülők mind rátekintettek, és látták, hogy arca olyan, mint egy angyal” (ApCsel 6:15) Ő pedig így szólt: „Íme látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felől áll” (ApCsel 7:56) Hogyan is szenvedett volna, amikor maga Jézus felállva fogadta őt! Előfordulhatnak olyan személyi jellegű támadások, amelyekben nem tehetünk mást, mint vállaljuk Őt, amint Ő is vállalt minket. „Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele fogunk uralkodni is” (2Tim 2: 11-12)

Az Ószövetség történetei közül kiemelkedik az, ahogyan Sámuel próféta kezelte a Saul király körül kialakult lelki konfliktust. Nem tudott segíteni rajta. – Tanulhatunk belőle.

Tanulságos az is, ahogyan Nátán próféta vállalta, hogy Isten nevében megintsi a súlyos bűnbe esett nagyhatalmú királyt, Dávidot. A kegyelem győzelme lett belőle.

Jézus tanítványai között is előfordultak konfliktusok. Jézus példát mutat ezeknek a konfliktusoknak a helyes kezelésében. Amikor azon vitatkoztak, hogy ki közülük a nagyobb, Jézus eléjük állított egy kisgyermeket és azt mondta: „Ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában.” (Mt 18:3-4). Rossz

tanulók voltak a tanítványok, mert nagycsütörtök éjjelén megint arról kezdtek vitatkozni, hogy „ki a legnagyobb közöttük” (Lk 22:24) Ekkor Jézus „felkelt a vacsorától, letette felső ruháját, és egy kendőt véve körülkötötte magát, azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni...” (Jn 13:4-5) Jó volna Jézustól megtanulni az ilyen konfliktuskezelést!

Gyülekezeteinkben elég gyakori, hogy a lelkipásztor körül alakul ki valamilyen konfliktus. Velem is nagyon korán volt ilyen, amikor még csak, mint helyettes szolgáltam Újpesten. (A gyülekezet akkori pásztor, Dr. Haraszi Sándor, hosszabb ideig külföldön tartózkodott) Súlyos problémák merültek fel a karmester körül. A gyülekezet – még Haraszi testvér irányításával – kizárta őt. Hívei azonban aláírásokat gyűjtöttek, és sikerült visszaállítaniuk őt az énekkar élére. Ebben a helyzetben kerültem én oda a szolgálatba. Egyáltalán nem nyúltam én az ő ügyéhez, csak hirdettem az Igét. Őt viszont nagyon irritálta a személyem, meg az igehirdetésem. Közben egy kis ébredést munkált az Úr a gyülekezetben. 1949 júniusában – mint már említettem – bemerítkezett tíz új megtérő, és sokan megújultak, köztük a gyülekezet akkori vénje, Révész Zsigmond. A gyülekezetben felerősödött a két szellemi irányzat közötti feszültség. Ekkor hozzám jött egy Testvérnő (Torma néninek hívták) és közölte, hogy egy tizenkét testvérből álló csoport hetenként egy napot böjtölve imádkozik egészen addig, amíg meg nem újítja az Úr a gyülekezetet. Kérte, hogy csatlakozzunk – a feleségemmel együtt – hozzájuk. Boldogan megtettük. Hat hónapig tartott ez az imaharc. Késő őszire járt, amikor egy vasárnap este beszaladt a lakásomba egy fiatal, hogy „ülésezik az énekkar!” Bementem. A karvezető nem volt jelen. Egy barátját kérte meg, hogy olvassa fel a neki átadott levelét. Akkor léptem be, amikor felbontotta a levelet. Amikor meglátott, azt kérte, hogy olvassam fel én a karmester levelét. Átvettem a levelet és olvastam. Lényegében arról szólt, hogy vagy ő távozik, vagy Kovács Gézának kell mennie! Nagyon remegve, és összeomolva olvastam fel. – Mély csend következett. – Ekkor a basszus soraiból előjött a gyülekezeti vén és ennyit mondott: „Szégyellem, hogy 25 éven át ilyen karmesterünk volt” Lehet, hogy mondott többet is, de én csak erre emlékszem. No meg arra, hogy többé nem láttuk ezt a karmestert a gyülekezetben. Nem kellett kizárni. Isten megoldotta a konfliktust. Akkor hívtuk meg az akkor egészen fiatal Beharka Pál testvért Újpestre, karmesternek. Néhány hét múlva győzelmes evangelizációt tartott a gyülekezet, majd nemsokára 32 fehérruhás sorakozott a bemerítésre.

Sok-sok konfliktust, személyi jellegű konfliktust kellett kezelnem a több mint 50 éves lelkipásztori szolgálatom alatt. Leginkább a gyülekezet egyes tagjaival, sajnos gyakran vezető tagjaival voltak kapcsolatosak ezek a konfliktusok. Ez az első – itt leírt – konfliktus, annak kezelése, megoldása és tanulságai végig kísérték a szolgálatomat. Néhány tanulságot leírok röviden:

- A Krisztus testében, a gyülekezetben felmerülő konfliktusokat Isten akarja és tudja megoldani. Őt pedig a térdeinken, buzgó imádságban tudjuk megközelíteni. Isten ad látást, bölcsességet arra is, amit tenni kell, ahhoz is, ha csak várni kell.
- A felmerülő konfliktusokkal ne zárkózz be, ne hordozd egyedül, akár veled kapcsolatos a konfliktus, akár nem. Legyenek imatársaid, akikkel megosztod, és együtt viszitek az Úr elé a problémákat.
- Óvakodj attól, hogy gyülekezeti „ügyet” csinálj személyi jellegű konfliktusokból. Mindent meg kell tenni azért, hogy négy szemközt, vagy szűk körben rendeződjenek a problémák, vagy hordozd el, várj az Úrra. A személyi jellegű ügyek általában indulatokat gerjesztnek, ellenségeskedést szülnek és rengeteg lelki kárt okoznak, ha a gyülekezet vitatkozik (esetleg veszekszik) ilyen témában. Ha a gyülekezet vezetősége lelki módon tudja intézni, az nagy segítség, de a gyülekezet elé csak akkor vidd a személyi jellegű ügyet, – ha köztudomású lett a probléma és – amikor már az elrendezésről számolhatsz be.

- Magadat ne védj, engedd, hogy Isten védjen meg, de ha nem téged, hanem a szolgálat tisztességét érik hamis vádak, akkor – Pál apostol példája szerint – helye van a bizonyító erejű védekezésnek.
- Soha ne légy bosszúálló, ne tarts haragot, őszinte szívből bocsáss meg (bocsánatkérés nélkül is) és szeresd azt, aki megbántott még akkor is, ha szoros közösséget nem lehet vállalni vele.
- Ha tévedtél, vétkeztél, ismerd el és valld meg Isten – és ha a dolog nyilvános lett – emberek előtt is. Az őszinte bűnrendezés nem rombolja, hanem növeli a hitben élők előtt a tekintélyedet. Ha valaki felhánytorgatja, vedd Isten kezéből: így tart alázatban. Élj örömmel az Isten bocsánatában!

Végezetül álljon itt egy jó tanács, amelyet Pál apostol kedves lelki gyermekének, és hűséges munkatársának, Timóteusnak írt: „Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts” (2Tim 2:7)